

“Treballàvem per a La Caixa, però sobretot per a la gent”

“Crec en la teoria cíclica de l'economia i sóc dels que penso que ara ja ens falta poc per al rebrot”

“Jo ja he viscut un procés d'independència, el de Salt. Ara també ens en sortirem”

Foto: LLU S SERRAT.

L'acaben de nomenar defensor del ciutadà de Salt i és evident que li fa gràcia. Ell, un saltenc orgullós de ser-ho, membre de la Comissió per la Independència, que va lluitar durant nou anys perquè Salt tornés a ser oficialment un poble, que està lligat al teatre, a la revista La Farga, a la residència de gent gran Les Vetes. Miquel Casellas, però, és alguna cosa més que un saltenc. És també un home de La Caixa; en va ser delegat a les comarques gironines del 1984 fins al 1992, delegat a Barcelona província 2 un parell d'anys més i, fins a la jubilació, cap de control de risc de la principal caixa catalana. I és encara moltes coses més: cooperativista de primera hora de Punt Diari, accions que encara conserva a El Punt Avui, i un culer important, dels primers que va veure jugar Messi de petit i va pronosticar que seria un crack i que també va pronosticar –i va encertar– que algun dia La Caixa es menjaria Caixa de Girona.

Qui és Miquel Casellas Casals? Pots dir que sóc de Salt, fill d'hortolans, un home lligat a La Caixa, un enamorat del teatre i un home de país interessat per tot el que passa en aquest país. Els Casellas pesen molt a Salt? És una nissaga importantíssima. Tant els Casellas com els Casals són de les famílies més potents de Salt des del punt de vista social. Ens ha costat veure-ho, perquè som així de despistats. De Casellas, que tenim fins i tot un beat a la

família, fa uns anys en vaig trobar dos centenars repartits des de Salt per les comarques gironines. I els Casals també superem amb escreix el centenar. Vostè és fill de can Maret? Sí. Només he fet dues feines a la vida, d'hortolà i treballant a La Caixa. Sóc de can Maret i, ja en sap greu, però no me'n surto: ho escrivim malament, amb a i hauria de ser amb e perquè ve de Mer, un nom que es posa poc. Mer va ser antecessor nostre i té una ermita a vint quilòmetres de Girona. D'aquí ve Maret. Els problemes del català durant tant de temps van fer que s'escrivís malament. Nosaltres érem cinc germans, en Pere, la Dolors, jo mateix i dos que falten. La Maria, la gran, es va casar amb Josep Carbó de can Zori, una família molt acreditada de Salt, d'on prové la saga dels Carbó Casellas, que tanta petjada estan deixant a Salt. De fet, el dia que em van fer defensor del ciutadà, feien un homenatge a una meva neboda que ha estat vint anys jutgessa de pau. I una altra va ser regidora i la primera dona diputada provincial. Falta, dels meus germans, la germana monja dominica de l'Anunciata, que va fer molta feina social i va arribar a provincial, però que va tenir problemes perquè era massa llançada i ho feia massa bé. Va morir fa uns mesos, quan li faltaven dos dies per fer 86 anys. Com un hortolà arriba a ser el delegat provincial de La Caixa? Sóc economista –de fet, només em falta la tesi per al doctorat, que ja no faré– i La Caixa era una entitat que es veia clara i en què era un triomf entrar-hi. Vaig viure l'època més bonica de La Caixa, perquè ho vam fer entre tots els que hi treballàvem. Això hi donava molt de valor. Hi vaig entrar el 1958, vaig ser director de Salt, després director de l'oficina del Pont de Pedra i del

1984 al 1992, també delegat provincial. Una gran època i una gran responsabilitat, tot i que llavors no n'era tan conscient. Fèiem molta feina treballant per a La Caixa però sobretot per a la gent. La Caixa s'havia fundat per ajudar la gent. I va fer una feina immensa. Era una entitat beneficosocial. S'havia de perseguir el lucre perquè si no ho feies desapareixies, però s'intentava ajudar la gent. Ara La Caixa és un banc, però des dels seus fonaments la seva finalitat era donar suport a la població catalana i balear. I inicialment la filosofia era la d'arribar a tots els Països Catalans i Andorra. La idea del senyor Moragas va ser sensacional. En aquells temps, a primers de gener, les famílies i els petits empresaris treien els diners del banc on treballaven per portar-los a La Caixa, per estalviar-los. Això defineix l'esperit. La Caixa va evolucionar molt bé i va donar molt de suport a les petites i mitjans empreses i va tenir una visió extraordinària per ajudar a fer que la gent pogués tenir un habitatge digne. Va ser la que va fer més hipoteques per permetre comprar un habitatge permanent. Les hipoteques havien arribat a ser de vint anys, que llavors era molt de temps, i l'interès era fix, del 6%. Com han canviat les coses i no per a bé, precisament! Ara és un gran drama tot plegat. Eren entitats financeres però tenien cor. Ho has dit bé. Ara ha canviat tot molt. La gent que treballava a La Caixa la coneixien i se'n refiaven. Ens trobàvem en la paradoxa que a vegades els treballadors estaven més favor del client que de l'entitat. La feina que van fer, no la Caixa, sinó les deu caixes catalanes, va ser impagable. No teníem una banca poderosa, ni la tenim. Ara tenim un banc molt maco, el Banc de Sabadell, que és del millor que hi ha, però hem estat mancats sempre d'una banca pròpia i poderosa i aquesta feina la va fer La Caixa, o millor, les caixes. I mira com han acabat! No ho entenc, no ho entenc, però estem aquí. La pèrdua de Caixa de Girona va ser una llàstima i la Caixa de Catalunya s'hauria d'haver salvat. La Generalitat l'hauria d'haver comprat, però ja sé que no hi ha diners. Caixa de Catalunya va ser una gran operació de màrqueting del senyor Samaranch, que va ser president de la Diputació de Barcelona i la seva caixa, a la qual va canviar el nom. I després va ser president de La Caixa. Va tenir molta vista. Ara caixes no en queden i els bancs tenen mala premsa. És veritat però una societat moderna i que vol créixer, necessita bancs i caixes. Tenen mala premsa perquè hi ha gent que no ho ha fet bé, però caixes i bancs els necessitem per fer país, per treballar per a la gent. S'han trencat la sensació de confiança. La Caixa tenia la confiança de la gent, perquè sempre li havia respost, fins i tot durant la Guerra Civil, i quan anaves a La Caixa trobaves gent que treballava a favor teu. Ara és un negoci. La Caixa després de la guerra va estar en mans d'un comissari polític, però era una bona persona i va deixar fer. Parlo del doctor Luño Peña. I a continuació va venir la gran troballa. El senyor Narcís de Carreras, president del consell d'administració, va fitxar com a director general

Josep Vilarasau, que va ser un fantàstic gestor, ara jubilat i desaprofitat. Va ser la clau de tot plegat. Ell va portar els seus delfins, Isidre Fainé i Antoni Brufau. Vilarasau ha estat un dels personatges més importants de Catalunya. Com arriba a delegat de La Caixa a comarques gironines? M'hi va proposar l'anterior delegat, Josep Ferrer i Costa, un senyor molt intel·ligent, que va venir de Barcelona però que es va saber rodejar de gent de Girona; es va refiar de nosaltres, de Josep Oliveras, de Lluís Torner i molts d'altres. Modestament, vam ser nosaltres que vam fer disparar La Caixa a les comarques gironines. Va manar molt. Quan t'hi trobes no ho veus, però sí, efectivament. El que més em satisfà és haver donat suport a molts petits i mitjans empresaris, a moltes famílies. Van ser uns gran anys. Encara recordo el dia que el senyor Vilarasau ens va dir que el futur de La Caixa passava per la inversió tradicional en el finançament d'habitatges permanents, però que la clau de futur era la petita i mitjana empresa i, sobretot, les empreses de serveis. Va ser el temps de la política d'inversió a Aigües de Barcelona, Telefònica, elèctriques, autopistes... Hi ha qui ha ironitzat dient que des de que et lleves fas despesa en alguna cosa en què La Caixa és al darrere. Després van venir Fornesa i Fainé, que van transformar La Caixa en Criteri i en Caixabank. Encara té relació amb La Caixa? Sóc jubilat, però treballar a La Caixa imprimeix caràcter. Seria molt millor que cuidessin una mica la relació amb els veterans i els clients. Treballar a La Caixa marcava i, de fet, si La Caixa no és fidel a les seves arrels ho acabarà pagant. Quan fèiem curssets de formació, la gent que venia quedava parada de la fidelitat dels empleats, hi havia sentiment de pertinença. Podria passar que es perdessin les arrels, però ja no seria el mateix. Tant de bo no passi. Ni passi amb Caixa de Catalunya ni amb Banc de Sabadell. I el país, com el veu? Home, la situació econòmica no és bona, però crec molt en el país i en la seva gent i en la teoria cíclica en economia i ara falta poc per al rebrot. Hi ha teories que no fallen mai. Això em fa ser optimista, però haurem de treballar molt tots. Molt i bé. És un cant a l'esperit del país? Ho és. Recordo un

reportatge dels cotxes i motos que es van fabricar a la postguerra a Catalunya. Penso molt en Montesa, Ossa, Bultaco, Derbi, Narcla (que era nascuda a Salt i es va traslladar a Pedret, fundada per Narcís Clarà, desaparegut prematurament), Gimson, Rieju, Gas Gas de Salt... Hem de recuperar el nervi de Catalunya, hem de treballar molt i bé. Allò de Derbi (que volia dir Derivats Bicicletes) va ser una llàstima. Els italians ens han fotut molt. La història de Derbi és molt maca, però ja no la tenim, se'n va. Crec en el país, però ens falten líders. Com Vilarasau. Com Duran Farell, que va tenir la gran visió respecte al gas natural i va saber pactar amb Algèria i Tunísia. La regió geogràfica d'Europa més ben gasificada és Catalunya, gràcies a Pere Duran Farell, fill de Caldes de Montbui i enginyer industrial. Hi crec molt, en els enginyers industrials; són cartesians, llestos, treballadors i vius. Políticament estem en un xoc de trens amb Espanya o caminant cap a la llibertat? Ens en sortirem. Ho veig claríssim, però va lent. A tu t'agrada el futbol? Mira quant ha costat que la Masia explotés! Ha calgut temps, però ara no ho para ni Déu. Doncs amb el país passa el mateix, trigarà més o menys i trigarà més que menys, però arribarà. Jo ja he viscut un procés d'independència, el del meu poble, Salt. I ens en vam sortir. Es va constituir una comissió en què érem 22, de tots els colors, i vam treballar sense cobrar nit i dia, però ens en vam sortir. Des del decret del 14 d'agost del 1968, recorregut per un Ajuntament franquista que era ple de funcionaris del règim però que van presentar recurs contra el decret del cap de l'Estat. Aquella gent es va jugar el físic. Després, el març del 1974, amb la mort de Carrero Blanco i el nomenament d'Arias, va arribar un ministre d'Habitatge que era Luis Rodríguez de Miguel. Era fill d'un antic governador civil de Girona als anys vint i havia estudiat amb la gent que manava a Girona, com ara Ordis. Em vaig veure mort. I, efectivament, ens van annexionar per ordre del Suprem. El 31 de desembre del 1974, Salt s'annexionava a Girona. Però vam lluitar i ens en vam sortir. Gran feina la de la Comissió per la Independència. Una feina immensa de gent molt diversa que anava a l'una. I ara és el defensor del ciutadà. Fa dues setmanes. Salt és una ciutat gran i amb problemes importants, però jo hi tinc molta fe, en Salt. Diuen que la gent n'ha marxat, però en queda molta de ferma, una gran majoria silenciosa que fa molta feina. A Salt hi ha gent molt bona. S'ha parlat massa dels problemes i poc de les coses bones. Mira, Càritas de Salt té un equip de voluntaris permanents de 113 persones i molts més voluntaris puntuals. Un equip de gent que treballa per la cultura molt potent: ja fa temps que treballem per l'Any Espriu sota la tutela de Salvador Sunyer, l'home que ens va fer estimar Espriu als anys seixanta. I tenim Temporada Alta, el millor festival de teatre de l'Estat, que és de Salt i Girona. Al poble hi ha problemes bàsicament perquè hi ha pobresa? És així. Tenim un bon sector de serveis i està molt bé, però els nostres avis deien que no es poden tenir tots els ous al mateix cistell, el que ara se'n diu diversificació del risc. I em sembla que Salt hauria de tornar a promocionar la petita i la mitjana indústria, que de fet ja s'intenta fer. A Salt hi ha molta iniciativa i encara que hem de confiar en la gent, l'hem d'ajudar. Va tancar la Gasol, però queda un reducte d'uns catorze treballadors que s'han posat per ells fent productes tèxtils amb Josep Fita al capdavant. Hem tocat molts temes. No podem deixar de banda el teatre. Sóc un home de teatre. Vam començar fent els Pastorets de Folch i Torres a Salt, a Can Panxut, amb taulons com a escenari i dues-centes places. Ara tenim dos teatres de tres-centes places, el de Salt i El Canal, però Salt mereixeria un teatre de sis-centes butaques. S'ha fet teatre al Patronat. Als anys seixanta fèiem dues obres de teatre cada mes. I després, a l'Esplai Saltenc Teatral i Literari, L'Estil, La Pastera... No parem. També va ser cofundador de la revista La Farga. Sí, aguanta. I de Les Vetes, una ONG que ara presideix Carme Carbó, la meva neboda. El primer president va ser Artur Marqués, després ho vaig ser jo, després Joan Nonó i ara ho és la Carme. Funciona bé i fa una gran tasca. Acull 47 persones grans i és una de les coses que estic més orgullós d'haver ajudat a tirar endavant. Hi ha treballat molta gent i jo he estat un més. El que fa Les Vetes és impressionant. I això va néixer del no-res, sense diners, amb l'empenta de mossèn Àngel Caldes. Va anar tot de cara per poder trobar els diners per començar. Només teníem el solar, que venia d'un donatiu, i es va tirar endavant un projecte de 316 milions de pessetes. Hi va haver molta gent que no dormia perquè tot anés endavant. I així va ser, amb l'ajuda del conseller Comas de Benestar Social.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 03-02-2013 Pàgina 8

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/2-societat/5-societat/615316-treballavem-per-a-la-caixa-pero-sobretot-per-a-la-gent.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesSocietat&utm_source=rss&utm_medium=mesSocietat&utm_campaign=rss